

[Kjæruff-Schmidt]

regeringens side. Det er vigtigt, fordi de offentligt ansattes viden og vurderinger ikke bør forholdes offentligheden – heller ikke, når de går på tværs af den på bjerget herskende opfattelse.

I denne forbindelse kunne der være grund til at gøre opmærksom på et forhold, hvor der er et særligt, kæmpestort behov for en videregående adgang til at ytre sig, ja, jeg vil nærmest sige en pligt for de offentligt ansatte til at ytre sig. Her tænker jeg på noget så nærliggende som arbejdet i folketingsudvalgene, hvor vi simpelt hen må se at komme frem til, at udvalgene kan indkalde generaler, socialdirektører, statsskattedirektør, nationalbankdirektør eller andre og med dem drøfte virkningerne af den lovgivning, der påtænkes gennemført, og som udvalgene arbejder med. Det kan simpelt hen ikke være rigtigt, at udvalgene ikke direkte ansigt til ansigt kan blive delagtiggjort i den sagkyndige viden, som disse ledende offentligt ansatte er i besiddelse af, men skal have det hele serveret i form af ministersvar, som naturligvis, sådan må det være, er afpasset efter de politiske hensigter og formål, som regeringen har.

Jeg vil godt i øvrigt henvise til Folketingstidende 1978-79, sp. 5866, hvor min partifælle hr. Thorndahl redegjorde udførligt for fremskridtspartiets synspunkter, og tilføje, at fremskridtspartiet godt vil bidrage til at fjerne den usikkerhed over for risikoen for sanktioner, som i dag hæmmer yringsfriheden i et vist omfang og dermed reelt er med til at forringe kvaliteten i den meningsdannelse, der foregår i samfundet.

Fremskridtspartiet er enig i, at professor Bent Christensens responsum er velegnet ved den videre drøftelse i udvalget, hvor vi bl. a. nøje må overveje, som også finansministeren og hr. Ole Espersen var inde på, om det nu vil være hensigtsmæssigt at knytte et eventuelt regelsæt netop til bestemmelserne i lov om offentlighed i forvaltningen som foreslået af det radikale venstre, eller om der findes andre, mere hensigtsmæssige fremgangsmåder.

Ebba Strange (SF):

De radikales forslag om offentligt ansattes yringsfrihed tager fat i en flig af problemet, nemlig det, der kan dækkes ind af lov om

offentlighed i forvaltningen. Efter SFs mening er problemet imidlertid langt mere kompliceret, og det nævner forslagsstillerne da også selv i bemærkningerne, hvor de skriver, at de ikke mener, at debatten om offentligt ansattes yringsfrihed er afsluttet med dette forslag. Men vi hilser forslaget velkomment og håber, at vi kan diskutere det sammen med Bent Christensens responsum, og at vi kan nå frem til at sikre et minimum af retssikkerhed for offentligt ansatte, der blander sig i den offentlige debat.

Det, der er brug for, er, at mange flere af dem, der virkelig har indsigt i sagerne, blander sig i debatten, men forudsætningen for, at det kan ske, er naturligvis, at de ikke går i en konstant frygt for repressalier fra deres overordnede.

Siden vi havde debat om emnet her i tinget for næsten præcis et år siden, har vi været ude for et par grelle sager. Den 23. april i fjor blev der ved østre landsret afsagt dom i Inga Denver-sagen. Det nævnes i kommenten, at hun havde ledet skolen for fysioterapeuter med stor dygtighed. Hun afskedigedes med henvisning til hendes holdning til uddannelsespolitiske spørgsmål. Domstolen fandt afskedigelsen rimeligt begrundet, bl. a. efter den socialpolitiske linje, hun havde anlagt. I januar i år blev ekspeditionssekretær Snare i energistyrelsen truet med forflyttelse og afskedigelse, fordi han fremsatte ytringer, der kritiserede styrelsens politik. Sagen blev dog løst.

Dér, hvor de mange offentligt ansatte kommer i klemme, er dér, hvor de udtaler meninger om sager, som de arbejder med og ved noget om, og dér, hvor de er uenige med den myndighed, de er en del af, som Bent Christensen også skriver i sit responsum. Derfor løser de radikales forslag ikke de mest grundlæggende problemer, fordi det udtrykkeligt i bemærkningerne står, at offentligt ansatte bør have total yringsfrihed i spørgsmål, der ikke direkte vedrører deres daglige arbejdsfelt.

Heller ikke Bent Christensens responsum løser dette afgørende problem. Bent Christensen tager stilling til det samme som de radikale, nemlig at offentligt ansatte skal have ret til at offentliggøre det, som alle og enhver kan forlange udleveret, og at tavshedspligten ikke kan omfatte oplysninger, der er undergivet almindelig offentlighed. Det er vi